

ליהרוג את כולם

מאת עמוס קינן

לאלה הטוענים שאפשר לנצל את האנרגיה האטומית לצרכי שלום, הנה הנה!

*** כמו הקרנף הלבן

אמת היא, כמובן, שמה שכתבנו עד עכשיו כתבנו באירוניה. אנתנו באמת לא מציעים לחסל את ערביי ישראל בתאי-גאזים. זה היה רק חושי-ההומור שלנו — להביא את הדברים עד לאבסורד, כדי להוכיח את האבסורד שבאבסורד. ומכיוון שהוכחנו אותה, אנו יכולים עתה להגיע את הקורא שאין כל צורך בפתרון מה קיצוני. וגם אין כל סיבה לכך. כי ערביי ישראל, כמו ארומי-העור באמריקה, כמו הקרנף הלבן באסיה, כמו האוקפי ביערות אפריקה, כמו הכושים באוסטרליה, וכמו ותיקי העליה השנייה, הולכים ונכחדים אט-אט מן העולם, ללא כל עזרה מבחוץ. כמעט.

פעם הם ישבו כאן בהמוניהם, בערים, בכפרים, בגיא ובהר. עד שיום אחד נמאס להם, וברחו. ואמר כבי ראש-הממשלה: הם ברחו באשמת מנהיגיהם. ואמר גמאל עבד אל-נאצר: הם ברחו באשמת הציונים שגירשו אותם.

ובריב בין שני אנשים מה חשובים ומה נבונים, לך ותדע מי צודק באמת. מה שברור לכל ברדעת הוא שהפלאח העלוב והנבער הוא האשם. כי חוק הוא — הקרבן הוא האשם.

מי שכוואב על רצה ששה מיליון יהודים רק כיהודי, ולא כאדם — הוא לא יבין את עומק הטרגדיה של ערביי פלשתינה.

עוד לפני שלוש-עשרה שנים היו הם עם. היום הם נמחקו מהמפה האנושית — לאיש אין צורך בהם. ובחודאי לא כעם.

אנו איננו זקוקים להם — זאת אמרנו השכם והערב. לא נסכים שישבו על אדמתנו. גם כפליטים אין אנו אוהבים אותם ביותר, כי הם מסתננים ורוצחים, ובגללם אין שקט בנבול.

גם חוסיין מלך ירדן אינו אוהב אותם. הם אלמנט פעיל ודינמי מדי, ומי צריך דבר כזה. גם עבד אל-נאצר אינו זקוק להם. אלא כקלף מדיני, מה שקוראים. ומר מסמולי-שר-ההסברה של תוניסיה, מייצג לערביי ישראל לעזוב את המדינה ולעקור לארצות ערב. שם, כפליטים, ויכלו מן הסתם לחכות להסדר.

*** הכי זמין הבטחון

בין בן-גוריון ועבד אל-נאצר יש יותר הבנה ממה שמקובל לחשוב. בין שניהם הם יחסלו אחת ולתמיד את בעיית ערביי ישראל. זה גם עוזר לשניהם לשמור על הבטחון בנבולות. וכידוע, בטחון מבחוץ הוא הערובה היעילה ביותר לבטחון מבית.

פעם אחת בא היהודי אל הפריץ והתאונן שהפריץ השכן היכה אותו. הלך הפריץ אל הפריץ השכן ואמר: אם לא תפסיק להכות את היהודי שלי, אכה את היהודי שלך. אפשר ממש לתאר את שני המוחות הגאוניים הללו, המחזיקים כל אחד בידיהם את הערבי שלהם כקלף, וביני-תיים מגבירים ומגבירים את הבטחון, כדי לערוך ביניהם פעם אחת את החשבון הסופי. אילו היינו רק א הבי האדם כאשר הוא אדם, גם אז היינו מרשים לעצמנו דמעה אחת קטנה. הצרה היא שאנחנו גם אוהבים את עצמנו, וברור לנו כשמש שהחשבון הזה הוא חשבון רע — כי אם נניח לעבד אל-נאצר להשתמש בפליטים כקלף, ולהשהות בשל כך את השלום, יהיה הוא יותר חזק.

הזמן עובר לטובתו, עם כל מחזור נוסף של מהנדסים המסיימים את האוניברסיטאות שלו. כי בניגוד למה שמקובל לחשוב כגון, גם ערבי אינו יותר אדינט מאתמול. תן לו ללמוד, ואם הוא ילמד. למי שכדאי לכלל להיפטר מבעיית הפליטים זה לנו, ולא לו.

עדין חיים עמנו רבע מיליון איש המזכירים, החל ממחר, להיות אורחים עמנו, במדינה אחת, ואולי להתח ביום מן הימים ראש-גשר לשאר מדינות ערב — שעמהן עלינו לחיות בשלום, או להיפנות יחד בתבערה עולמית. או אולי סתם בתבערה מקומית קטנה, מי יודע. כל יום נוסף שעובר, מקטין את מספר הערבים המאמינים עדיין, לאחר שלוש-עשרה שנות יאוש, שאפשר לחיות עמנו. אם אכנס באמת ובתמים איננו מאמינים שאפשר לחיות עם הערבים — ובזאת אנו חוזרים לאבסורד שלנו — מוטב להרוג את כולם. ויפה שעה אחת קודם.

ולאחר שנהרוג את כולם — אין ברירה. נילאץ להרוג גם את כל השאר, כאמור, וגם זאת יפה שעה אחת קודם.

אמת היא, כמובן, פשוטה מאד: צריך להרוג את כל הערבים.

למה להרוג אותם? פשוט מאד: כי אם לא נהרוג אותם, יהרגו הם אתנו, נכון?

איך להרוג אותם? גם זה פשוט: בתאי-גאזים. ולנו זה מותר, אין ספק שכל מדינות-ערב תכרונה עלינו מלחמה. או אנחנו פשוט לא נפתח, ונהרוג גם אותם. למה? מפני שאם לא נהרוג אותם, יהרגו הם אותנו. ואיך להרוג? פשוט מאד, בתאי-גאזים.

אחרי שנגמור להרוג את כולם, יישארו לנו רק כמה חשבונות קטנים ליישב עם כל האנושות: את החשבון עם הנצרות, החשבון עם האיסלאם, עם הפאשיזם ועם הקומוניזם.

את הנוצרים נרכז כולם ברומא ושם נהרוג אותם. את המוסלמים במכה. את הפאשיסטים בברלין, ואת הקומוניסטים במוסקבה. בעצם או כבר יהיה כמעט הכל גמור — תישאר רק הסכנה הצהובה, אולי. אבל את הצהובים יותר קל לרכז במקום אחד. עליהם אפילו כל כדאי לבזבז גאז — פצצת-אטום נסיונית תספיק בהחלט.

ואו, כאשר נגזר מכל האויבים סביב, יהיה סוף-סוף פנאי לערוך גם את בדק-הבית מבפנים. וסוף טוב, הכל טוב.

לפתור אחת ולתמיד

כל זה, כמובן, חלום יפה. המציאות אינה כה ורודה. להרוג בבת אחת את כל הנוצרים, וגם לא מקובל. מקסימום כמה בכמה אחת, לא יותר. כל מה שנשאר לעשות הוא להמאס עליהם את החיים, וזה לא נעים לכל הנוגעים בדבר — פנה למאמינים, והן לנמאס אסים. ריח מתקתק של שנה עולה מכל העניין, וכמובן שהפשרה היא רק פתרון זמני, בהחלט. הסופי הוא כאמור לעיל.

ישנם גם כאלה הטוענים שאפשר לחיות ביחד ובשלום. לכל אלה קל להוכיח שדבריהם זבירים בטלים. מי ראה בעולם שני עמים חיים בשלום בתוך ארץ אחת? הצרפתים אינם חיים בשלום עם האלגיריים, וזוהי עובדה, גם הכ שים בדרום אפריקה אינם בשלום עם הלבנים. וגם בצפון אמריקה פחות או יותר אותו הדבר. אגב, גם להם אין ברירה — אם הם רוצים לפתור את בעיותיהם, עליהם להרוג אחד את השני עד האחרון. אפילו אויבי אחד חי מסוכן יותר משבעה מתים.

ישנם אחרים, לכאורה יותר ריאליסטים, הסבורים שלא כדאי להרוג, מפני שאפשר לפתור הכל בדרכי-שלום — חלוקה, חילופי-אוכלוסים וכו'. אמנם נכון שזה מסדר את העניינים לזמן קצר בלבד — עד שכל צד מספיק להיערך מחדש למלחמת-הגנה טוטאלית. אבל לאורך ימים אין בכך כדי למנוע את הפתרון הסופי היחיד, כאמור לעיל. ואנו יודעים היטב שגם שני עמים החיים בשתי ארצות נפרדות הם בעצם אויבים. ושומה עליהם להרוג אחד את השני לאט-לאט, עד שצד אחד יתחוק במידה מספקת כדי לפתור לצד השני את כל הבעיות אחת ולתמיד.

יש עוד סכנה גדולה וחמורה בפתרונות ההומניים הללו: בעוד שאתה עסוק בחיטול אויבך טיפין-טיפין, על ל משהו שלישית לבוא על שניכם ולהכריח אתכם. כדי למנוע אפשרות זאת, עליך להיות מוכן לקדם את פני הרעה — ללא אויבים מסביב בכלל, אפילו לא אויב השלישי.

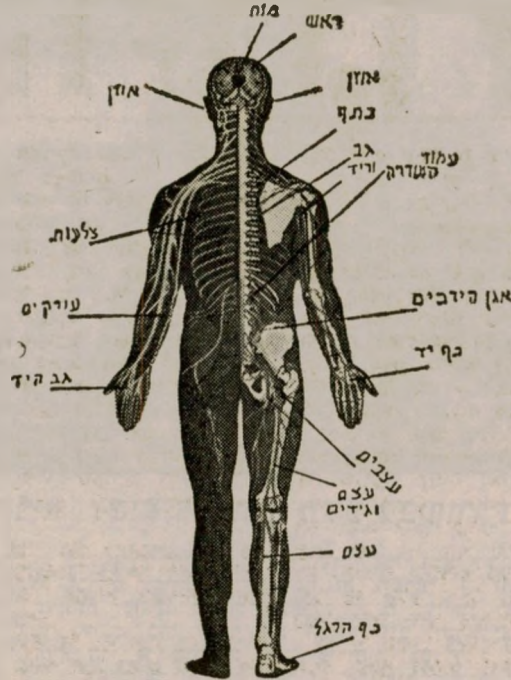
גם את היודים צריך להרוג — כי אין בעולם ידידות של אמת. כל ידידות היא פרי של אינטרסים אנוכיים. כדאי להתוא להיות יודי, כי הוא מרוחח מזה. אם הוא מרוחח, אין זאת אומרת שאתה אינך מפסיד. ולא זאת בלבד, אלא שידוע שידיד מאתמול עלול לבגוד מחר ולנעוץ סכין בגב. ולכן, מוטב להפנות אל היודי את הסכין מאשר את הגב. ויפה שעה אחת קודם. אגא, בידוק ופשפשו היטב, אם יש לנו יודי בעולם, כדאי להיזהר כבר.

אסור להנך אויבים!

ה שמרני, בינתיים, היא הצביעות של אנשי השלטון. ולא רק צביעות, אלא גם אולטימ-ממשיית. כאילו שיש לנו זמן לחכות.

במקום לחסל, הם סתם ממאיימים, כמו שאמרנו, את החיים. כל ילד ערבי שהולך לבית-הספר, ולומד עברית, יגדל להיות אויב. ובגלל מה שלימדנו אותו, הוא ידע יותר טוב איך להילחם בנו. לתת להם ללמוד — זה

דע את האויב!

זה ערבי

יום אחד בית-חולים, או להעלות ספריה באש, ובכלל להציק לנו בכל הזדמנות. בכוחותיהם הולכים והפרימיטיביים. על כן, אנו דורשים בכל ת קף להפסיק כבר מעכשיו את היותם הסבלני הזה. יבול מיד המימשל הצבאי, המביא רוחה כלכלית ורחנית לכפר הערבי.

ושפיטקו גם להצהיר כאילו כונתנו להסדר של שלום במזרח התיכון. לא יכון שלום כל עוד קיים מסביב ערבי אחד, וזאת יודע כל חמור. ושפיטקו להגיד שמוכנים למשאומתן על בעיית-הפליטים, ועל חילופי-אוכלוסים. כל מה שאנחנו יכולים להרוויח מחילופי אוכלוסים זה עוד ואדי סאליב אחד — ולמי זה נחוץ?

יש לגשת ללא דיחוי להקמת תאי-הגאזים. מי שמאמין שאפשר גם אחת — אך דון קישוט עלוב הנהו. אחד מאלה המאמינים עדיין, במאה העשרים, לאור הקדימה הטכנית המופלאה, שאפשר לפתור בעיות בין עמים גם בדרכי שלום ואהבה. למה הדבר דומה?

בקריית-גת. תוך כדי כך שמע הציבור ה' נדהם סיפור דומה: הממשלה לקחה מיליוני לירות מכספי משלם-המסים כדי לממן מפעל כושל, שהשיך להמשיך. פרטים, שהשקיעו רק חלק קטן מן הכסף. חוסר-היעילות של היעורר הביא לכך שהסוכר — אחד המיצרקים העממיים החשובים ביותר — עולה בארץ פי כמה ממחירו בתויל. האורח שילם פעמיים: פעם בצורת השקעה ממשלתית, ופעם בצורת מחיר מופרז. לא פחות מר מן הסוכר היה השלגון,

התפוצה הכוללת של העתונים בה היא מן הנמוכות בעולם התרבותי. לכאורה נעשה הדבר כדי לחסוך מסבע זה, אלא שבמקרה זה אין אמת אפילו בנימוק חשוב זה. כי פינלנד היתה קונה ברצון תפוזים ישראלים תמורת הניר הוול והמשובח שלה. תחת להרחיב את גידול התפוזים, המתאים לתנאים המיוחדים של הארץ, יצאה הממשלה להרפתקה אבסורדית בשטח ייצור הניר — בעוד שאין לישראל שום תנאים לכך, ואת חומרי

התפוצה הכוללת של העתונים בה היא מן הנמוכות בעולם התרבותי. לכאורה נעשה הדבר כדי לחסוך מסבע זה, אלא שבמקרה זה אין אמת אפילו בנימוק חשוב זה. כי פינלנד היתה קונה ברצון תפוזים ישראלים תמורת הניר הוול והמשובח שלה. תחת להרחיב את גידול התפוזים, המתאים לתנאים המיוחדים של הארץ, יצאה הממשלה להרפתקה אבסורדית בשטח ייצור הניר — בעוד שאין לישראל שום תנאים לכך, ואת חומרי

כמדינה

(החשך עמוד 4)

הנביר המשובח שאפשר להשיגו בפינלנד או בשוודיה. את הפרש משלם, כמובן, האורח. אתה התוצאות: עתוני ישראל הם מן היקרים ביותר בעולם כולו. תוצאת התוצאה: בעוד שרמת-החשכלה בישראל גבוהה מאד, הרי